

DASCĂLI DE PRESTIGIU DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. Dina-Maria Pripon, Casa Corpului Didactic Cluj

Prof. Monica Tămaș, Școala Gimnazială Nr. 1 Dej

Prof. dr. Emilia Mureșan, Colegiul Național Andrei Mureșanu Dej

În urmă cu câțiva ani o echipă entuziastă, semnatarii acestui articol, iniția proiectul „Dascăli de pe Valea Someșului” în cadrul căruia s-a lansat un volum de articole omagiale. Lansarea acestei cărți a fost în sine o promisiune făcută participanților de a continua să promovăm personalitatea didactică a învățătorului, de a aduce în atenția comunității unicitatea acestei funcții didactice, determinantă în formarea și dezvoltarea fiecărui copil din sistemul de învățământ românesc. Iată de ce, azi diseminăm idei, opinii, impresii și amintiri, amprentele unor vieți profesionale imprimate adânc în mii de încheputuri:

„În viața celor mai mulți dintre noi există, din fericire, oameni care rămân în sufletul nostru peste ani și ani și îi păstrăm acolo ca pe niște icoane vii. Aceștia sunt oamenii cărora le datorăm ceea ce suntem astăzi. Ei sunt cei care au contribuit la bunul nostru început în viață, spre a ne putea, apoi, împlini ca oameni.

Persoana aceea a fost învățătoarea noastră/învățătorul nostru, omul care ne-a dăruit din lumina lui, fără a cere nimic în schimb.

De ce? Pentru că draga noastră învățătoare / dragul nostru învățător făcea cumva, nu știm nici acum bine în ce fel, și tristețea o transforma în licăr de speranță, puținul îl făcea să ni se pară mult, durerea și oboseala le îngemăna în bucurie, mai ales atunci când reușeam să mai trecem un prag în drumul nostru spre cunoaștere.

Niciun efort nu este prea mare atunci când, peste ani și ani, elevii tăi, ajunși oameni împliniți, îți dăruiesc simbolic floarea pe care tu le-ai pus –o pe bancă, alături de Abecedar, în prima zi din viața de școlar. Este floarea recunoștinței, o floare niciodată ofilită.

Laudă Învățătorului de ieri, care trăiește în fiecare dintre noi. Laudă Învățătorului de azi, care, neobosit, deși împovărat de grijile lui și ale copiilor noștri, își împlinesc cu demnitate misiunea. Cu asemenea oameni, putem spera încă.” **(Prof. Anicuța Todea Inspector școlar pentru învățământul primar)**

„În rândul PEDAGOGILOR, adică a celor oameni ce se dedică formării altor oameni, învățătorul este acel educator care are în grijă copiii de cea mai fragedă vârstă și pe care trebuie să-i învețe de toate; citit-scrisul și socotitul, istoria și geografia patriei, dar și să cânte și să deseneze, și cum să se poarte și să se adapteze la cerințele vieții

sociale. În cei cinci ani de școală primară învățătorul pune bazele personalității viitorului cetățean, pe toate laturile; intelectuală, moral-patriotică, fizică și estetică. În consecință, sarcinile educative ale unui învățător sunt mult mai complexe și mult mai stringente decât ale unui profesor. Acesta, profesorul, conform DEX-ului instruieste sau îndrumă spre o anumită profesie, deci el „își profesează specialitatea”, profesia, și are mai puțin în grijă omogenizarea clasei de elevi, sarcină primordială a fiecărui învățător. Profesorul universitar tratează numai o felie dintr-o profesie, pe care o cercetează, o adâncește. Profesorul de gimnaziu, sau de liceu, continuă și perfecționează ce-a început învățătorul, iar profesorul universitar șlefuieste și desăvârșește. Ca fost profesor de liceului pedagogic, remarc cu bucurie faptul că toți absolvenții *Liceului Pedagogic „Gheorghe Lazăr” din Cluj-Napoca*, sunt posesori de grade didactice, luate cu brio și toți au urmat studii superioare, masterate și doctorate, prestând, pe lângă activitatea la catedră și cercetare științifică.

Da, onoarea profesiei de educator, de învățător, depinde de prestigiul fiecăruia dintre noi! Merită a fi felicitați toți cei ce și-au adus contribuția la creșterea prestigiului profesional al întregii tagme „dăscălești!” (**Prof. Valer Popa**)

„Nu știu alții cum (mai) sunt în zilele de astăzi, ca învățători, dar sigur nu mai sunt ceea ce au fost cândva: fruntea satului românesc, îndrumătorii primilor pași dinspre copilărie spre maturitate a celor mici care trec sfioși pentru prima dată pragul școlii, cu teamă în suflet și cu nesfârșit respect pentru dascăli. Un drum istoric lung și greu de la „doamna”, la „tovarășa” și înapoi la „doamna” pe un plan superior „profesor învățământ primar”.

Nici nu îți vine a crede că vremurile și năravurile lumești au schimbat chiar și aici, la sat, omul după legile scrise și mai ales nescrise, încât, pentru tine intrusul, trecătorul dinafara acestui picior de plai și a acestei mirifice guri de rai, sunt greu insesizabile transformările ireversibile din structura vie a ființei naționale încă sănătos și curat reprezentată de către comunitățile din Ardealul nostru etern, supuse, din păcate, an de an în ultimele decenii, unui asalt tot mai nimicitor al unei europenizări contra firii și naturii noastre românești. O natură în care Măria Sa ÎNVĂȚĂTORUL – nu-i așa că este unul dintre cele mai frumoase cuvinte de sorginte cristică și biblică? - a avut greu cuvânt și rol însemnat până nu demult, dar care abia își mai poate face auzit glasul înăbușit.” (**Prof. inv. Primar Alexandra Ioana Georgiu**)

„De promovarea principiilor de viață bazate pe valori și pe statutul profesional respectat și admirat al învățătorului căruia omenirea îi acordă ce are ea mai de preț – miracolul vieții, copilul, pe care ÎNVĂȚĂTORUL îl plămădește și-l transformă în om. Cred

cu toată convingerea că cei care ne-am angajat să-i continuăm dreapta lucrare, avem conștiința gândurilor și a faptelor de a deschide copilului o viață curată și nobilă, că vom depune osteneală și dragoste cu dreaptă credință. Avem un rol primordial în viața fiecărui suflet de copil, suntem părinții spirituali și ocrotitorii celor mai prețioase valori ale vieții, de aceea suntem răspunzători pentru viitorul lor. Există astăzi o nevoie stringentă de reșezare a școlii pe valorile care au consacrat-o, de o nouă viziune a formării cadrelor didactice din învățământul primar axată atât pe tradiția valoroasă a colegiilor pedagogice și în egală măsură pe noile repere educaționale. **(Prof. înv. primar Monica Tămaș)**

„Mi-am învățat elevii semnificația iubirii, bunătății, înțelepciunii, altruismului, înflorindu-le aura de lumină și puterea omenească și poate... nu vor eșua în larg sau în porturi neprimitoare, ci și datorită mie, vor acosta în primăverile lor înflorite, în verile jocurilor nesfârșite, în toamnele cu fructele făgăduite generos și în iernile fulgerate de scânteierea zăpezilor dintâi, devenind o posibilă trecere....

Învățându-i să pășească cu sfială în lumea frumuseților adevărate și trainice, stând de veghe cât mai aproape și purtându-i prin labirintul plin de taine al devenirii, au ajuns să fie stelute călăuzitoare pe cerul chemărilor către viață...iar eu n-am trăit degeaba....Am supraviețuit prin inocența elevilor mei...și am știut că acești copii nu trebuie întotdeauna să fie corecți....

Nu e lucru ușor să modelezi materia inefabilă a minții și să-i dai o formă, să pipăi cu degetele intuiției harfa sufletului și s-o faci să cânte. A fi învățător este o artă și, mai presus de toate, un dar....E minunat să crezi în ceea ce faci, să ai încredere că rezultatul muncii tale va fi bun...să crezi în visul tău....pentru că el este **o rădăcină** a viselor celorlalți.” **(Prof. înv. primar Borșan Corina)**

„A fi dascăl adevărat este o problemă de opțiune, bazată pe motivația omului pasionat de lumea copilului și copilăriei.

A fi dascăl este o artă ce dăluiește viitorul prin truda prezentului.

„Se spune că dascălii nu au apărut întâmplător în această lume. Dumnezeu i-a trimis pe pământ pentru a împărți Lumina și Căldura prin ceea ce au la îndemână – Minte și Suflet. Menirea dascălilor este de a forma și de a educa oameni adevărați. Și cine poate mai bine să bată la porțile pline de sensibilitate ale sufletelor de copii decât dascălul cu sufletul lui mare, cu mintea lui iscusită și cu performanța proprie oglindită în fiecare generație de elevi pe care și-a înscris-o în catalogul inimii pentru totdeauna.

Dascălul cu vocație și dragoste de copii a găsit răspuns la întrebarea „Cine sunt?” Oare suntem Domnu Trandafir sau mai e cale lungă până vom deveni ca el. Nu suntem numai dascăli, suntem și doctori - pentru că am pansat și am suferit împreună cu elevii

noștri când aceștia s-au lovit. Suntem polițiști pentru că i-am învățat să se ferească de pericolele vieții și ale străzii. Suntem regizori pentru că am pus în scena frumoase spectacole care au bucurat sufletele părinților și ale bunicilor.

Nici nu mai știu ce suntem, dar știu cu siguranța că sunteți niște actori pe această mare scenă a educației de aceea știu că aveți o responsabilitate enormă față de elevii noștri.

„Nicio purpură nu e mai nobilă și nicio domnie nu e mai plină de putere decât a noastră, a educatorilor” (GUSTAV FREYTAG) (**Prof. Dina Maria Pripon**)

„Experiențele didactice variate, atât în mediul rural, cât și în cel urban mi-au facilitat comunicarea cu foarte multe cadre didactice valoroase, iar elevii pe care i-am pregătit reprezintă o mândrie profesională, dar și mobilul de a merge mai departe în pregătirea altor și altor generații.

A fi învățător înseamnă bucuria de retrăi în permanență copilăria, plăcerea jocului, a râsului inocent, succesul primului bastonaș trasat corect, al testului de FB purtat triumfător de la școală până acasă, al versurilor tremurate de emoție la prima serbare școlară, al cântecului de rămas bun la sfârșitul clasei a IV-a, surprizele și felicitările realizate de copii pentru a-și arăta prețuirea și dragul, empatia, comunicarea și infinita răbdare de a cunoaște potențialul fiecărui copil.” (**Prof. inv. primar Irina Dorina Frențiu**)

„Meseria de dascăl a însemnat pentru mine mereu o datorie de onoare, conștiința faptului că elevul este cel care îți măsoară eficiența didactică, zâmbetul recunoscător al copilului care a înțeles informațiile și le-a transformat în abilități și competențe, succesul școlar obținut ca din joacă, fără un efort conștient, locul în care elevii vin cu plăcere la școală și de unde pleacă zilnic cu regretul că ziua a fost prea scurtă. Una dintre cele mai frecvente întrebări pe care le primesc de la părinți este “Care este secretul prin care reușiți să-i faceți pe elevii dumneavoastră să iubească atât de mult școala?” Răspunsul meu este invariabil același: “Răbdare, iubire, înțelegere, prietenie...”

Colectivul de cadre didactice, deși extrem de fluctuant în ultimii ani, a fost mobilul de a merge cu plăcere la școală, aici fiind locul în care s-au instruit și propriii mei copii, instituția în care mi-am găsit cei mai buni prieteni, cei mai devotați colaboratori, o adevărată casă.” (**inv. Smaranda Onușan**)